

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky**, se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, Praha 2 - Nové Město, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 9. 2012, č. j. 30 A 60/2012 - 11,

takto:

- I. Návrh **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „navrhovatel“) svým návrhem brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým krajský soud postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) řízení o navrhovatelově žalobě proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o změnu přiznaných nepojistných sociálních dávek.

Součástí napadeného usnesení je i poučení o tom, že je proti němu přípustná kasační stížnost. Navrhovatel ovšem podal v reakci na toto usnesení návrh, v němž trvá na tom, že kasační stížnost proti němu není přípustná, a brojí proti dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, která označuje kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu za přípustnou. Stěžovatel konkrétně polemizuje s argumentací uvedenou v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, sp. zn. Nad 22/2007, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Navrhovatel především namítá „*místní nepříslušnost MěS v Praze k vedení řízení a navrhuje, aby adresovaný soud vydanému rozhodnutí na listě 11, doručenému 12. října, odňal účinnost jeho kasací i dal závazný pokyn KS v Hradci Králové, aby proces nadále vedl.*“

Takový návrh je nutno odmítnout jako nepřijatelný.

Jak správně uvedl krajský soud v poučení svého usnesení, proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je obecně přípustná kasační stížnost a navrhovatel nic nebránilo takovou kasační stížnost podat. On ovšem v podstatné části svého návrhu zjevně vyjadřuje vůli nepodat kasační stížnost ve smyslu § 102 a násl. s. ř. s. a brojí proti právní úpravě i judikatuře, jež její podání umožňuje. Za této situace by bylo v rozporu s jednoznačně projevenou vůlí navrhovatele, kdyby Nejvyšší správní soud v přímém rozporu s vyjádřeným právním názorem navrhovatele chápal jeho návrh jako kasační stížnost. Kasační stížností tedy jeho návrh není.

Není-li ovšem tento návrh kasační stížností, není ani žádným jiným návrhem, o němž by zákon dovoľoval Nejvyššímu správnímu soudu rozhodnout. Navrhovatel se totiž domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud „odňal účinnost“ usnesení krajského soudu ze dne 17. 7. 2012 a aby dal krajskému soudu „závazný pokyn“, aby řízení nadále vedl. Takto formulovaný návrh ovšem nelze podřadit žádnému typu návrhů, o nichž Nejvyššímu správnímu soudu přísluší podle s. ř. s. rozhodovat. Jde tedy o návrh nepřijatelný ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než jej odmítnout. Za této situace nebylo ani namístě odstraňovat další vady podání.

Uvedený závěr v žádném případě nemůže být pro navrhovatele překvapivý, neboť ke shodnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl již v usnesení ze dne 11. 7. 2012, č. j. 2 As 105/2012 - 7, a v usnesení ze dne 4. 9. 2012, č. j. 2 As 121/2012 - 4, kterými Nejvyšší správní soud rozhodoval o návrhu naprosto shodném, pouze v aktualizovaném znění, v němž byly užity stejné argumenty navrhovatele jako v nyní posuzovaném případě. Pokud navrhovatel krajskému soudu vytýká, že jeho nesprávné poučení o možnosti podat kasační stížnost, a tedy případný přezkum „toliko protahuje zahájené řízení“, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že je to naopak navrhovatel, kdo nepřeborným množstvím svých podání a procesních návrhů (velmi často totožného znění) činěných před krajskými soudy, resp. Nejvyšším správním soudem, oddaluje meritorní řešení sporů a spíše tak prokazuje, že jejich motivem je pouhé opětovné vyvolávání a vedení sporů, nikoliv ochrana práv.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu